

[Wilhelm]

udformet i forbindelse med den oprindelige betænkning, der blev lavet, da man tog privatlivets fred ind i straffeloven.

Det hensyn til private, som CDs ordfører nævnte i forbindelse med radioaflytning, er jo allerede dækket af andre paragraffer. Det eneste, denne bestemmelse efterhånden har af reel virkning, er, at den beskytter politiet mod at blive kigget i kortene. Det synes vi er u hensigtsmæssigt, når alle ved, at så at sige alle dagblades politiredaktioner lytter til politiets radio og de tit kommer ud for at ligge med noget materiale, som er en dokumentation af ting, de mener er angribelige, men som de ikke kan komme frem med, for så får de selvfølgelig en sag på halsen for at have tappet politiets radio. Alle ved, at de gør det. Det er et utroligt hykleri hos de partier, som afviser dette forslag. Den nuværende regel har kun den ene konsekvens, at man beskytter politiet mod den kontrol, pressen faktisk udøver, men den kan ikke følge sagerne op, fordi den endelig ikke offentligt må røbe, at den faktisk aflytter radioen.

Så er der klageadgangen. Man henviser til den nye ordning, og jeg er ganske enig med hr. Bernhard Baunsgaard i, at den nye ordning bare var en afpareringsmanøvre, og at den selvfølgelig ikke giver nogen som helst forskel. Jeg vil dog sige, at hvis politiet begynder at gøre det, hr. Nør Christensen antydede at nogle betjente vil, nemlig undlade at bidrage til rapporter i forbindelse med klager, så sagen automatisk går til byretten, så skal man nok ikke være så tilfreds, som hr. Bernhard Baunsgaard synes at være med, at så har vi fået det ind under retslig kontrol. Nej, for det væsentlige problem er i virkeligheden, at det stadig væk – det ville det også være ved byretten, men det ville det ikke være efter vores forslag – er politiet, der undersøger klagerne, og retten ville være aldeles afhængig af, hvad den politiuundersøgelse førte til, og hvor den sagde stop. Derfor er det ikke nogen løsning. Løsningen er et helt uafhængigt organ, hvor det ikke er politiet, der skal undersøge klagernes baggrund og berettigelse.

Hr. Bernhard Baunsgaard var både denne gang og sidste gang ude med nogle morsomme bemærkninger om sit partis stilling og VS' lidt mere lurvede stilling ved behandlingen af den sidste ændring af lokalnavnene. Da det var en meget klar og meget markant

stilling, de radikale tog dengang, synes jeg, at vi alle sammen skal hæge om det, for det er så sjældent. Lad os bare glemme, at den stilling, man tog, måske ikke var så logisk. Det er så sjældent, vi ser en markant og klar stilling fra de radikale, så lad endelig hr. Bernhard Baunsgaard have den fornøjelse, og jeg vil med stor tilfredshed lytte til hans små skoser, hver eneste gang han får lejlighed til det på det grundlag.

Forslaget om offentliggørelse af retningslinjer for politiets arbejde drejer sig bl. a. om tåregasreglementet. Det var en helt ny sag, da vi havde det til behandling sidst, og dér har vi også set, hvordan det går; en fuldstændig stjerneklar overtrædelse af dette reglement. Da først vi fik det offentliggjort, kunne enhver se det, men alligevel var der ingen konsekvenser. I virkeligheden blev det kun muligt for offentligheden at efterprøve den sag, at offentligheden altså bedømte, om man havde overtrådt eller ikke overtrådt det, fordi vi sivede reglementet – det kan vi vist godt sige. Det er ikke særlig tilfredsstillende, for det betyder, at der i almindelighed ikke er skygge af offentlig mulighed for at kontrollere, om politiet overholder sine egne retningslinjer.

Når det gælder det generelle og helt principielle, så vil jeg erklære mig meget enig med hr. Bernhard Baunsgaard i, at det er politikernes ansvar, og det kan ikke være tilfredsstillende for politiet, at det bliver sat ind som en slags afleder af sociale problemer eller nedkæmper af sociale problemer. Det er politikernes ansvar, at politiet bliver benyttet på denne måde. Men når det gælder retningslinjerne for politiets arbejde, må vi alligevel kræve, at de er offentligt tilgængelige, så vi kan se, om de også selv påtager sig et ansvar ved at gå uden for de retningslinjer, som politikerne dog har afstukket for dem.

Ja, jeg vil kun til sidst sige, at jeg synes, det var interessant at høre CDs ordfører i denne sag. Det ser ud til, at hr. Knud Lind har fået en konkurrent. Jeg synes, at hr. Nør Christensen skal være velkommen i den rolle, og jeg tror, vi vil få stor fornøjelse af det i fremtidige retspolitiske diskussioner. Hidtil har det været lidt monomant kun at have Dupont, nu har vi også fået Dupont – man begynder ligefrem at kunne sige, at vi kan spore en vis korpsånd.